

Arrest

nr. 278 700 van 13 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gelet op het uitstel verleend ter terechtzitting van 7 september 2022 naar 21 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT loco advocaat M. LYS, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 december 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 28 december 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 mei 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 24 januari 2022.

1.3. Op 21 maart 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 maart 2022 aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Hazara-afkomst die het Ismailisme aanhangt. U verklaart minderjarig te zijn en schat uw eigen leeftijd in op 17 jaar.

U bent geboren in Siakol Payin in het district Dushi van de provincie Baghlan. U verloor op jonge leeftijd uw moeder en uw vader. Uw stiefmoeder, de eerste vrouw van uw vader, nam hierop uw opvoeding op zich. U woonde tot aan uw vertrek samen met haar, uw halfbroers en halfzussen in Siakol Payin.

Onder impuls van uw stiefmoeder mocht u sinds uw zeven jaar niet meer naar school en diende u op het land te werken. U teelde u rijst en granen. Daarnaast zorgde u voor acht koeien, vijftien schapen en vijftien geiten. Uw landbouwactiviteiten bleken voldoende om het gezin te voorzien in het levensonderhoud van het gezin. Voorts kreeg u regelmatig slagen te verwerken van uw halfbroers en willen zij u uitsluiten van de erfenis van uw vader.

Uw halfbroers en halfzussen en uw stiefmoeder zagen u niet graag. Ze hadden u het liefst uit hun buurt. Zo kreeg u geen eten van hen en diende u winter en zomer in de stal te slapen. U bleek enkel goed om op het veld te werken. Toen de Taliban in 1397 (Gregoriaanse kalender:2018/2019) kortstondig uw regio overnamen, trokken uw halfbroers en halfzussen samen met uw stiefmoeder naar Poli Khomri. U werd aan uw lot overgelaten. Doordat u zichzelf kon verstoppen in uw stal, vonden de Taliban u niet. Nadat uw regio terug in handen van de overheid viel, trokken uw stiefmoeder, halfbroers en halfzussen opnieuw in uw ouderlijke woning. Naarmate u ouder werd, begon u te beseffen welk lot u beschoren was binnen uw gezin. U besprak uw probleem met uw oom langs moederskant, M. K., die niets speciaals kon doen buiten u geld toe te stoppen om het land te verlaten.

Eind 1397 (februari – maart 2019) kon u met behulp van de financiële steun van uw oom en zijn contact met een smokkelaar, Afghanistan verlaten. Via Pakistan en Iran bereikte u Turkije. U reisde vrijwel per direct door naar Griekenland, alwaar u op 20 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 10 april 2020 kreeg u een negatieve beslissing in uw verzoek om bescherming. Hierop ging u op 25 mei 2020 in beroep. U verloor evenwel uw beroep op 3 juli 2020. Vervolgens diende u op 14 juli 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming in te Griekenland, hetwelk op 15 september 2020 niet-ontvankelijk werd verklaard. Op 7 augustus 2020 diende u een tweede volgend verzoek om internationale bescherming, hetgeen nietig werd verklaard daar de procedure in uw eerste volgend verzoek nog liep. Na een verblijf van ongeveer een jaar, verliet u Griekenland. U trok via Italië en Frankrijk naar België, alwaar u op 28 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde bij uw aanmelding geboren te zijn op 24 mei 2004.

U stelt te vrezen door uw stiefmoeder of halfbroers vermoord te zullen worden. Voorts stelt u in Afghanistan omwille van uw Hazara-afkomst geïsoleerd te worden door de Taliban.

Na uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd er door hen vastgesteld dat u in Griekenland onder een andere identiteit en geboortedatum een verzoek om internationale bescherming indiende. Hierop werd er op 21 april 2021 een medische test georganiseerd om te bepalen of u jonger of ouder dan 18 jaar bent. Uit deze test is gebleken dat u meerderjarig blijkt te zijn. Vervolgens werd uw geboortedatum bijgesteld naar het jaar 2001.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u te vrezen door uw stiefmoeder of halfbroers vermoord te zullen worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 24/01/2022, p. 11; vragenlijst CGVS, 17/05/2021, vraag 5, 7). Voorts stelt u in Afghanistan omwille van uw Hazara-afkomst geviseerd te worden door de Taliban (CGVS p. 11; vragenlijst CGVS, vraag 5, 7).

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U bent er immers niet in geslaagd te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een beschermingsnood.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 26 april 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoont dat u een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 20, 25 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Ondanks de vaststellingen van de Dienst Voogdij aangaande uw leeftijd blijft u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij uw initieel verklaarde leeftijd (CGVS p.5). Dat u hardnekkig vasthoudt aan uw minderjarigheid doet besluiten dat u doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Uw leeftijd bepaalt immers in grote mate uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaalde asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig en zelfs zo'n vier jaar oud bent verandert niet alleen de positie die u in uw vluchtverhaal inneemt, de hele voorstelling van uw zwakke onderdrukte positie binnen het gezin van uw stiefmoeder komt zo ernstig op de helling te staan (CGVS p.8,9,12).

Vervolgens moet er op gewezen worden dat het geloof in uw vrees voor uw stiefmoeder en haar kinderen ernstig onderuit gehaald wordt doordat u geen eenduidige verklaringen aangaande het overlijden van uw ouders kan af leggen. Zo stelt u bij uw registratie op 28 december 2020 dat uw vader elf jaar eerder overleden is (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 28/12/2020, p. 2). Voorts stelt u dat uw moeder ongeveer vier jaar geleden overleed (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 2). Tijdens uw eerste interview, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), stelt u dan weer dat uw moeder overleden is toen u nog klein was (verklaringen DVZ, 17/05/2021, vraag 13). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dan weer dat uw moeder stierf toen u anderhalf jaar oud was (CGVS p. 10). De dood van uw vader plaatst u dan weer tussen uw derde en vierde levensjaar (CGVS p. 10). Geconfronteerd met bovenstaande inconsistenties stelt u dat men bij de DVZ mogelijk een fout maakte en herhaalt u uw laatste versie (CGVS p. 10). Voor uw vader stelt u dat het lang geleden was en dat u verklaarde dat uw moeder eerst stierf, dan uw zusje en dan uw vader (CGVS p. 10). Voorgaande verklaringen kunnen uw inconsistenties geenszins goedpraten. Er mag immers verwacht worden dat u eenduidig kan weergeven wanneer uw ouders het leven lieten. Niet in het minst wanneer het verlies van uw moeder en vader de basis voor uw problemen vormen. Overigens werden uw verklaringen bij de DVZ u voorgelezen in het Dari en tekende u voor de correctheid ervan (verklaringen DVZ, p. 13). Ook verklaarde u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud dat u de tolk aldaar goed begrepen heeft (CGVS p. 3). Opmerkingen over uw verklaringen aangaande de overlijdens van uw ouders heeft u evenmin (CGVS p. 2). Uw these dat men een fout gemaakt zou hebben, kan dan ook niet overtuigen. De vast-stelling dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over voorgaande, doet danig afbreuk aan het geloof in uw verklaringen aangaande uw vluchtmotieven.

Ook met betrekking tot uw vermeende stiefmoeder, halfbroers en halfzussen bent u niet eenduidig. Zo moet er opgemerkt worden dat u bij de DVZ verklaarde drie broers en drie zussen te hebben (verklaringen DVZ, vraag 17). Over halfbroers en halfzussen heeft u bij uw registratie niet gesproken, wat toch wel opmerkelijk mag heten. Ook uw stiefmoeder vermeldde u niet (verklaringen DVZ, vraag 13), hoewel u tijdens uw gesprekken bij het CGVS stelt dat zij uw voogd was (CGVS p. 9, 11). Tijdens uw aanmelding maakte u zelfs geen gewag van enige broers of zussen en schatte u de leeftijd van uw stiefmoeder op 32 jaar, hetgeen haar - gezien uw leeftijd – aanzienlijk jonger in plaats van ouder dan uw moeder maakt (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 2, 3). Voorgaande mag opmerkelijk heten. Er kan immers

verwacht worden dat u eenduidig uw familiesamenstelling kan delen en uw relatie ten aanzien van eventuele broers of zussen duidelijk weergeeft. Niet in het minst wanneer dit aan de basis ligt van uw problemen in Afghanistan en u zowel uw stiefmoeder als uw halfbroers in dit kader aanwijst als personen die u zullen vermoorden bij een terugkeer (CGVS p. 11). Ook met betrekking tot uw overleden zusje, waar u bij het CGVS voor het eerst over spreekt (CGVS p. 8, 10, 11), kan er verwacht worden dat u haar zou vermelden bij uw registratie en wanneer uw familiesamenstelling werd genoteerd. U deed dit echter niet. Uit wat voorafgaat dient wederom besloten te worden dat u geen duidelijk zicht biedt op uw persoonlijke achtergrond, familierelaties en familiesamenstelling. Bijgevolg moet er, gelet op bovenstaande inconsistenties onderstreept worden dat u ook in deze niet aannemelijk maakt dat u in Afghanistan halfbroers en halfzussen heeft, evenmin dat u door uw stiefmoeder werd grootgebracht. Het geheel van voorgaande vaststellingen ondermijnt danig het geloof in uw verklaringen dat er in uw hoofde een beschermingsnood bestaat.

Zelfs met betrekking tot uw scholingsniveau legt u geen consistente verklaringen af. Zo verklaarde u bij uw aanmelding niet naar school geweest te zijn (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4). Tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u dan weer tot de zevende klas naar school geweest te zijn (verklaringen DVZ, vraag 11), hetgeen u tijdens uw onderhoud op het CGVS herhaalt (CGVS p. 8). Niet alleen kan u over uw verschillende interviews heen geen eenduidige verklaringen over uw scholings-graad afleggen ook tijdens uw onderhoud op het CGVS legt u erover geen consistente verklaringen af. Zo beweert u eerst in het geheim zeven jaar lang naar school gegaan te zijn (CGVS p. 8). Uw familie wist er niets van, zo stelt u (CGVS p. 8). Vervolgens stelt u dat uw vader u op driejarige leeftijd had ingeschreven en dat u zolang hij leefde naar school mocht (CGVS p. 8, 9). Uw stiefbroer nam u mee, zo stelt u (CGVS p. 9). U spreekt zichzelf in deze dan ook danig tegen. Zo ook in uw these dat u sinds de dood van uw vader niet meer naar school mocht (CGVS p. 9). U stelt immers dat uw vader stierf toen u drie of vier jaar oud was (CGVS p. 10). Toch blijkt u vanaf uw drie jaar, zeven jaar lang naar school geweest te zijn (CGVS p. 9). Dat u dit in het geheim deed is weinig ernstig te noemen daar uw afwezigheid ongetwijfeld opgemerkt moet zijn door uw stiefmoeder, die niet wilde dat u naar school ging omdat u te veel over uw rechten te weten zou komen (CGVS p. 8, 9). Overigens bleek uw stiefbroer u als driejarige mee te nemen naar school (CGVS p. 9). Indien u uw schoolcarrière na de dood van uw vader verderzette, kan er verwacht worden dat hij uw aanwezigheid ongetwijfeld zou opmerken aldaar. Na een tweede confrontatie past u uw verklaring dan ook aan door te stellen dat u soms naar school kon gaan en u zo tot het zevende jaar school liep (CGVS p. 11). Voorts moet er opgemerkt worden dat uw verklaringen niet stroken met de beschikbare informatie. Zo stelt u als driejarige naar school gegaan te zijn maar blijkt uit de beschikbare informatie dat Afgaanse kinderen pas vanaf zes tot acht jaar naar school gaan. Voorgaande doet dan ook vermoeden dat u pas rond die leeftijd uw schoolcarrière heeft aangevat, wat in de geest van uw verklaringen erop wijst dat u pas na de dood van uw vader begon en uw stiefmoeder dan ook bezwaarlijk aangeduid kan worden als iemand die niet wilde dat u naar school ging. Uw onvermogen om consistente verklaringen over uw schoolloop-baan af te leggen doet zeer sterk afbreuk aan uw voorstelling van uw deplorabele levensomstandigheden in Afghanistan. Aangezien uw slechte levensomstandigheden in Afghanistan door toedoen van uw stiefmoeder en haar kinderen de kern vormen van uw verzoek om internationale bescherming wordt het geloof in uw beschermingsnood door bovenstaande vaststellingen ernstig onderuit gehaald.

Ook wat betreft de verdeling van de gronden van uw vader, kan u geen eenduidige antwoorden produceren. Zo stelt u dat uw halfbroers de gronden van uw vader onder elkaar hebben verdeeld (CGVS p. 14, 15). U stelt dat zij dit op papier zetten, de nodige handtekeningen verzamelden en het lieten officialiseren in het bijzijn van twee ouderen als getuigen (CGVS p. 15). U gevraagd naar stukken in dit kader, stelt u nooit zulke documenten ontvangen te hebben (CGVS p. 15). Geconfronteerd met het gegeven dat uw oudste halfbroer nog een kind was toen de gronden van uw vader opgesplitst zouden zijn, stelt u echter dat de gronden nog niet officieel verdeeld werden (CGVS p. 15). Dat u uw verklaringen doorheen uw interview zomaar wijzigt, valt niet te begrijpen en zet uw geloofwaardigheid op de helling.

Naast het geheel van bovenstaande inconsistenties in uw verklaringen over uw identiteit, familiesituatie en levensomstandigheden, kunnen ook uw verklaringen over hoe u de situatie met uw stiefmoeder trachtte op te lossen allerm minst overtuigen. Ondanks een goed contact met uw oom langs moederskant (CGVS p. 3, 4), blijkt u nog jarenlang bij uw stiefmoeder en uw halfbroers gebleven te zijn. Nochtans stelt u dat men u wilde vermoorden en u in zeer slechte omstandigheden zou hebben geleefd (CGVS, p.12). Dat u noch uw oom niet sneller poogde om u aan het gezin van uw stiefmoeder te onttrekken valt niet te rijmen met wat er in de geest van uw verklaringen verwacht mag worden. Dat u nog jong was en niet zomaar weg kon (CGVS p. 12), staat in schril contract met uw these dat u wel in het geheim naar school kon trekken (CGVS p. 8). Indien u daadwerkelijk over zulke ondernemingszin beschikte, kan er verwacht worden dat

u zichzelf in veiligheid gebracht zou hebben. Niet in het minst wanneer u jarenlang mishandeld zou zijn (CGVS p. 12). Evenmin kan er weinig geloof worden gehecht aan uw voorstelling dat uw oom eerst niet op de hoogte zou zijn geweest. U geeft immers aan dat uw oom slechts op zo'n half uur wandelen van uw huis woonde, u soms onderweg praatte met de familieleden die u tegenkwam en uw buren op de hoogte waren van uw slechte levensomstandigheden (CGVS p.4,6,13). Dat uw oom niets anders zou kunnen doen dan u geld toe te stoppen om u het land uit te sturen (CGVS p. 13), is weinig ernstig. Niet in het minst daar hij met de 7.000 euro die hij u gaf (CGVS p. 3, 4), binnen de Afghaanse context heel wat anders had kunnen doen en er dan ook verwacht kan worden dat hij andere pistes zou verkend hebben. Dat hij dacht dat de verantwoordelijkheid over u nemen, mogelijk duurder zou uitvallen en hij geen conflict met uw halfbroers over de gronden wilde riskeren (CGVS p. 14), is evenmin ernstig te noemen. Zoals hierboven aangehaald bent u immers niet in staat een consistent beeld over de erfeniskwestie te scheppen. Bovendien blijkt u hem niet eens gevraagd te hebben of u bij hem kon intrekken (CGVS p. 13), hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen binnen de geest van uw verklaringen. Ook met uw grootvader, die u in 1395 (2016-2017) nog hielp om een taskara aan te vragen (CGVS p. 5, 13), beweert u bot gevangen te hebben. Voorgaande kan evenmin overtuigen. Indien uw grootvader daadwerkelijk van mening was dat u vermoord zou worden (CGVS p. 13), kan er verwacht worden dat hij enig demarche zou ondernemen om zijn kleinzoon in veiligheid te stellen. Dat hij niets kon doen buiten u in 1395 te helpen met uw taskara (CGVS p. 13), is gezien de patriarchale Afghaanse samenleving dan ook weinig aannemelijk. Het geheel van bovenstaande doet wederom afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Het geheel van bovenstaand omschreven gedrag kan immers niet overtuigen.

Het gedrag van uw stiefmoeder is eveneens niet-plausibel. U stelt dat zij u niet wilde en u enkel diende om op het land te werken (CGVS p. 12). Echter kan er van haar verwacht worden dat indien zij u werkelijk niet wilde, zij enig demarche zou nemen om u uit haar leven en dat van haar kinderen te verwijderen. Geconfronteerd met deze bevinding stelt u dat men u louter als slaaf hield en men slechte dingen deed omdat men wilde dat u doodging (CGVS p. 12). Voorts kan er niet begrepen worden dat indien u als slaaf diende te fungeren, zij u dood zouden willen. Zo zou immers geen enkele dienst kunnen leveren voor hen. Bovendien kan er niet begrepen worden dat wanneer zij u uit haar leven wilde, zij u niet gewoon wegstuurde. Zij liet u immers nog jarenlang op jullie boerderij wonen (CGVS p. 12). Voor iemand die u liever kwijt dan rijk was, mag dat ten minste opmerkelijk heten. Voorgaande verklaringen zijn dan ook weinig ernstig. Niet in het minst daar uit eerdergenoemde verklaringen gebleken is dat u wel degelijk naar school kon en zij u toch toeliet om onder andere een taskara aan te vragen. Dit kan dan ook bezwaarlijk gerijmd worden met uw these dat u louter mocht werken op het land en dat men niet wilde dat u zich ontwikkelde (CGVS p. 12). Het geheel van voorgaande, brengt het geloof in uw verklaringen dan ook verder in het gedrang en doet uw verzoek om internationale bescherming geen goed.

Uit het geheel dat voorafgaat, moet besloten worden dat uw verklaringen aangaande uw problemen met uw stiefmoeder en uw halfbroers, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar u naast bovenstaande ook nog verwijst naar het gegeven dat u van Hazara-afkomst bent en het Ismaïlisme aanhangt waardoor u door de Taliban geïsoleerd zal worden (CGVS p. 11), moet er op gewezen worden dat ook dit element niet kan overtuigen. Hoewel er niet getwijfeld wordt aan uw etnische afkomst, kan nergens uit uw verklaringen blijken dat u ten persoonlijke titel geïsoleerd zult worden omwille van uw Hazara afkomst (CGVS p. 17). U stelt immers zelf dat de opgeworpen vrees voor alle Hazara's geldt en dat u geen concrete indicatie heeft dat u persoonlijk het doelwit van de Taliban zou zijn (CGVS p. 17). Er moet dan ook besloten worden dat u geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïsoleerd zou worden. Het louter verwijzen naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan (CGVS p. 16, 17) volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming.

Uit de EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en het EASO-rapport "Afghanistan. Country Focus" van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat er in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS p. 16, 17) geen aanwijzingen zijn dat de Taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de Taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van Talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de

strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchi-nomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de Taliban. Lokale Talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

U haalt echter geen elementen aan die er in concreto op zouden wijzen dat bovenstaande situaties betrekking hebben op uw persoon of dat u hiervan het slachtoffer zou worden (CGVS p. 16, 17).

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde in de periode na de machtsovername twee grote aanslagen op sjiitische moskeeën (in Kandahar en Kunduz), waarbij tientallen slachtoffers vielen. De Taliban nam sindsdien de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen voor haar rekening. Enkele kleinschaligere aanslagen werden gerapporteerd in de sjiitische wijk Dasht-e Barchi in Kabul, onder meer bij een Taliban-checkpoint, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de Taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de Taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de Taliban.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.

Het komt aan u toe om concrete, op uw persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat u persoonlijk omwille van haar etnische afkomst als Hazara dreigt te worden geviséerd of vervolgd, alwaar u in gebreke blijft (CGVS p. 16, 17).

In uw geval haalt u geen elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

U legde geen enkel document neer waarmee u bovenstaande appreciatie kan ombuigen. Van uw taskara legt u slechts een kopie neer waardoor de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de toegevoegde informatie dat valse en vervalste Afgaanse documenten gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. Derhalve mist het stuk bewijswaarde om uw verklaringen over uw leeftijd te kunnen onderschrijven. Voor het overige legde u geen enkel document neer ter staving van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook meent verzoeker dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker wijst erop dat er sprake is van een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het vluchtrelaas onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn verklaringen over zijn leeftijd, waarover hij oprecht onwetend is, zodat er geen twijfels mogen bestaan over zijn aangemeten profiel. Verzoeker vervolgt dat het risico op vervolging of ernstige schade een toekomstgerichte beoordeling vereist en dat niet werd onderzocht of hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als verwesterd. Vervolgens wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad die stelt dat verder dient te worden onderzocht of deze situatie wordt veroorzaakt door een actor of het gevolg is van andere factoren. Verzoeker meent voldoende informatie te kunnen bijbrengen waaruit blijkt dat de machtsovername door de taliban overwegend aan de basis ligt van de huidige situatie. Ten slotte wijst verzoeker ook op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en op zijn profiel als Hazara.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn zaak terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- loonfiches (stuk 3).

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en geeft hij de weblinken van onder meer volgende rapporten:

- UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan”, 30 augustus 2018;
- UNHCR, “Guidance Note on the International Protection Needs of people Fleeing Afghanistan”, februari 2022;
- Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights “Situation of Human Rights in Afghanistan”, 28 februari 2022;
- EASO “Country of origin Information report, Afghanistan: individuals targeted under social and legal norms”, december 2017;
- EASO “Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note”, november 2021;
- EASO “Afghanistan Country Focus : Country of Origin Information Report”, januari 2022;
- UK Home Office “Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”, februari 2022;
- UK Home Office “Country Policy and Information Note: Security Situation Afghanistan », februari 2022;
- OSAR “Afghanistan: risques au retour liés à l’occidentalisation », 26 maart 2021;
- OSAR “Afghanistan: Profils à risque \ Mise à jour de l’analyse-pays de l’OSAR », 31 oktober 2021;
- Friederike Stahlmann “Erfahrungen und perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans”, Diakonie Deutschland, juni 2021;
- ASYLOS “Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”, augustus 2017;
- ASYLOS “Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over”, november 2021;
- ASYLOS & Clifford Chance “Afghanistan: COI Repository – 1st September 2021 – 20th April 2022”;
- International Rescue Committee “Crisis in Afghanistan : Unprecedented hunger after the conflict”, 7 januari 2022;
- International Rescue Committee “IRC Emergency Watchlist 2022 : Afghanistan tops list of countries most at risk in year ahead ; IRC finds global « System Failure » fueling crisis and driving record levels of humanitarian need”;
- Freedom House “Freedom in the World 2022 – Afghanistan”, 28 februari 2022;
- WFP “WFP Afghanistan Situation Report”, 1 april 2022;
- OCHA “Afghanistan : Humanitarian response Plan / Humanitarian Programme Cycle 2022”, januari 2022;

- UNAMA “Humanitarian donors urged to step up again for Afghanistan”, 31 maart 2022;
- UNAMA “Briefing by Special Representative Deborah Lyons tot he secretary Council”, 2 maart 2022;
- Human Rights Watch “Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis / Questions and answers on Human Costs of Sanctions, Banking Restrictions”, 1 maart 2022;
- Human Rights Watch “Afghanistan: Hunger Crisis has Economic Roots”, 1 maart 2022;

2.2.2. Op 31 augustus 2022 dient de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt;

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2017;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022;
- EASO “Afghanistan Security Situation Update” van september 2021 ;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022 ;
- COI Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022.

2.2.3. Op 9 september 2022 dient de verwerende partij een tweede aanvullende nota in waarbij zij volgend stuk voegt:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 8 september 2022.

2.2.4. Op 19 september 2022 dient verzoeker een aanvullende nota in waarin hij onder meer verwijst naar en de weblinken geeft van volgende rapporten:

- UNHCR “Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan” van februari 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022;
- NANSEN “Nansen Note 2 – 22 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers” van 16 juni 2022;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNHCR “Five things you should know about Afghanistan” van 15 augustus 2022;
- Human Rights Watch “World Report 2022”;
- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van maart 2022;
- Freedom House “Freedom in the world 2022 – Afghanistan” van 28 februari 2022;
- BMA Country of Origin information Unit “Briefing on the situation of the Hazaras in Afghanistan” van mei 2022.

Op pagina’s 37 tot en met p. 39 van deze aanvullende nota worden weblinken weergegeven van Pajwok.com en acleddata.com, het betreft volgens verzoeker een niet-exhaustieve selectie van bronnen die up-to-date informatie publiceren over de veiligheidssituatie en het aantal aan veiligheidsincidenten gerelateerde slachtoffers in Afghanistan.

Bij deze aanvullende nota voegt verzoeker volgende stukken:

- ASYLOS “Afghanistan: Situation of Young Male ‘Westernised’ returnees to Kabul” van augustus 2017 (stuk 4);
- ASYLOS “Afghanistan: Treatment of Family members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban take-over” van november 2021 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsont-werp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen,

Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) er dienen bedenkingen te worden gemaakt bij verzoekers beweerde leeftijd;

- (ii) het geloof in verzoekers vrees voor zijn stiefmoeder en haar kinderen wordt ernstig onderuit gehaald doordat verzoeker geen eenduidige verklaringen kan afleggen aangaande het overlijden van zijn ouders en evenmin met betrekking tot zijn vermeende stiefmoeder, halfbroers en halfzussen;
- (iii) verzoeker legt zelfs met betrekking tot zijn scholingsniveau geen consistente verklaringen af;
- (iv) verzoeker kan geen eenduidige antwoorden geven wat betreft de verdeling van de gronden van zijn vader;
- (v) verzoekers verklaringen over hoe hij de situatie met zijn stiefmoeder trachtte op te lossen kunnen allerminst overtuigen; het gedrag van zijn stiefmoeder is niet plausibel;
- (vi) verzoeker kan niet overtuigen dat hij door zijn Hazara-afkomst, waaraan niet wordt getwijfeld, en door het aanhangen van het ismailisme door de taliban zal worden gevisieerd; nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij ten persoonlijke titel zal worden gevisieerd omwille van zijn Hazara-afkomst; het louter verwijzen naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan volstaat niet om aanspraak te maken op de toekenning van internationale bescherming;
- (vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel;
- (viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren;
- (ix) verzoeker legt geen enkel document neer waarmee hij bovenstaande appreciatie kan ombuigen.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan op dit punt niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker heeft Afghanistan verlaten omdat hij vreest vermoord te worden door zijn stiefmoeder of zijn halfbroers, die hem slecht behandelden en hem buiten de erfenis van zijn vader hielden; ook vreest hij in Afghanistan gevisieerd te worden door de Taliban omwille van zijn Hazara-afkomst en omdat hij een sjiit (ismaïli) is.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst overwogen dat er bedenkingen moeten worden gemaakt bij verzoekers beweerde leeftijd.

In het verzoekschrift zet verzoeker hierover uiteen dat hij de Belgische asielinstanties niet doelbewust heeft trachten te misleiden maar dat hij niet beschikte over de vereiste gegevens om zijn leeftijd met zekerheid te kunnen duiden en dat hem hierover geen vragen werden gesteld. Verzoeker stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat veel Afghanen die zijn geboren in conflictgebieden hun exacte geboortedatum noch hun exacte leeftijd kennen. Zelfs de leeftijd op de taskara is veelal gebaseerd op iemands fysieke verschijning en eigenschappen, bij gebrek aan exacte geboortedata. Leeftijd is voor veel Afghanen een abstract begrip. Verzoeker wijst erop dat zowel hij als zijn advocaat

tijdens het persoonlijk onderhoud hebben meegedeeld dat het niet onmogelijk is dat hij jonger is dan de leeftijdstest weergeeft. In ruraal Afghanistan worden geboortedata noch exacte leeftijden geregistreerd.

Daargelaten de vraag of hij doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, dient te worden vastgesteld dat na een medisch onderzoek dat de leeftijd van verzoeker vaststelt, blijkt dat hij ouder is dan achttien jaar is (20,25 jaar met een standaarddeviatie van 1,60 jaar). Dit neemt niet weg dat verzoeker mogelijk nog minderjarig was toen hij in 2019 Afghanistan verliet, maar dit brengt niet met zich mee dat zijn asielrelaas geloofwaardig zou zijn. Waar verzoeker verwijst naar eigen verklaringen op p. 6 van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (hierna: gehoorverslag CGVS) en verklaringen van zijn advocaat op het einde van het onderhoud, kan hij niet worden gevolgd aangezien deze verklaringen niet terug te vinden zijn in deze notities.

2.3.4.3. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing ingegaan op het feit dat het geloof in verzoekers vrees voor zijn stiefmoeder en haar kinderen ernstig onderuit wordt gehaald omdat verzoeker geen eenduidige verklaringen kan afleggen aangaande het overlijden van zijn ouders, dat verzoeker evenmin eenduidig is met betrekking tot zijn vermeende stiefmoeder, halfbroers en halfzussen en hij zelfs aangaande zijn scholingsniveau geen consistente verklaringen aflegt, net zo min als over de verdeling van de gronden van zijn vader. Ten slotte gaat de commissaris-generaal in op het feit dat verzoekers verklaringen over hoe hij de situatie met zijn stiefmoeder trachtte op te lossen allerminst overtuigen.

Over al de overige motieven inzake zijn vluchtrelaas samen genomen, zet verzoeker uiteen dat hij in zijn volhardt verklaringen, dat hij meent dat de beoordeling ervan op te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden en dat de geloofwaardigheidsbeoordeling door de verwerende partij sterk moet worden genuanceerd in het licht van de algemene context en gelet op zijn culturele achtergrond. Hij wijst op een verschillende socio-culturele achtergrond en op zijn jeugdigheid als extra kwetsbaar element. Hij heeft een zeer beperkte, louter religieuze scholing genoten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas dat hij heeft uiteenzet, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet. Het louter volharden in zijn verklaringen en het wijzen op zijn socio-culturele achtergrond en op zijn jeugdige leeftijd volstaan niet om de pertinente motieven onderuit te halen. De Raad sluit er zich bij aan dat het geloof in verzoekers vrees voor zijn stiefmoeder en haar kinderen ernstig onderuit wordt gehaald doordat hij geen eenduidige verklaringen kan afleggen aangaande het overlijden van zijn ouders en evenmin met betrekking tot zijn vermeende stiefmoeder, halfbroers en halfzussen, dat hij zelfs met betrekking tot zijn scholingsniveau geen consistente verklaringen aflegt, dat hij geen eenduidige antwoorden kan geven wat betreft de verdeling van de gronden van zijn vader, dat zijn verklaringen over hoe hij de situatie met zijn stiefmoeder trachtte op te lossen allerminst kunnen overtuigen en dat het gedrag van zijn stiefmoeder niet plausibel is.

2.3.4.4. In de bestreden beslissing wordt in het kader van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus ingegaan op verzoekers Hazara-afkomst en het feit dat hij het ismailisme aanhangt. Zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van 31 augustus 2022 is de commissaris-generaal op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie van oordeel dat *“er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara’s in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Uzelf brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.”* De verwerende partij beperkt zich hiertoe en voert geen verdere risicoanalyse uit op basis van verzoekers individuele omstandigheden zoals die evenwel wordt aanbevolen in de EUAA “Common Analysis and Guidance Note Country Guidance: Afghanistan” van april 2022 (hierna: EUAA Country Guidance), p. 77-86.

2.3.4.4.1. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende (EASO “Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report” van januari 2022, (p. 41-43), EUAA “Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation” van augustus 2022 (p. 50 e.v.), “Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals” van de EUAA van augustus 2022 (p. 132 – 144).

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de

Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Daarnaast zou de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi- rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden.

Dit neemt niet weg dat individuen van Hazara-origine nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie.

Gedwongen uitzettingen van Hazara vonden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de de-factorechtbanken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afghaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er was een anti-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (improvised explosive device) aanvallen, waarbij bussen werden gevisieerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap geïsoleerd worden door ISKP, die een anti sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de Taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in 6 provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de Taliban viseerden.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de Taliban, gezien de vrijlating van gevangenen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende Taliban-strekingen en een toename aan financiële bronnen.

In de "Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals" van de EUAA van augustus 2022 (p. 132-144), wordt gesteld dat voor de machtsovername van de Taliban in augustus 2021, de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara wonen het minst werden getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de Taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara en andere sjiitische moslims. Uit het USDOS "Afghanistan 2021 Human Rights Report" van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de Taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De Taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wisten sektarische opsplitsingen te vermijden. De Taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername; de Taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara na de machtsovername door de Taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden geïsoleerd, voornamelijk minibusjes gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara zoals overheidsfunctionarissen, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen in gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-Sharif, Kandahar en Kunduz. De provincie Baghlan wordt omringd door Kaboel, Mazar-e-Sharif en Kunduz. Door de provincie Baghlan loopt een drukke verbindingsweg die Kaboel verbindt met Mazar-e-Sharif enerzijds en Kunduz anderzijds. Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren, zeker tot 25 mei 2022. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjiitische moslims viseren van "*Baghdad tot Khorasan*".

2.3.4.4.2. Uit het geheel van beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara. De Raad sluit zich dan ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie en dat het loutere feit Hazara te zijn op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die de vermelde informatie weerlegt of ontkracht, noch toont hij met concrete gegevens en elementen aan dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. De hoedanigheid van

Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjiieten, waaronder Hazara, is er evenwel sprake van een zeer precare algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

2.3.4.4.3. In de EUAA Country Guidance van april 2022 worden Hazara dan ook aangemerkt als een risicoprofiel daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst in haar aanvullende nota en die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risicoprofielen, met name sjiieten, inclusief ismaïli, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjiiet. De meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjiiet. Er zijn twee grote sjiitische gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjiitische groep betreft de Ithna Ashariya en de kleinste groep betreft de ismaïli. Beide sjiitische groepen zijn overwegend Hazara. De meeste ismaïli leven in het noordoosten van Afghanistan, in de provincie Baghlan (de regio van verzoeker) en Badakhshan.

In de EUAA Country Guidance wordt over sjiieten, inclusief ismaïli, gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjiieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overtreden, vallen personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoeker voormelde drie risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn. Aldus stelt de Raad het volgende vast.

Verzoeker is een Hazara die tevens ismaïli is, waardoor hij behoort tot een minderheid binnen de minderheid.

Bij deze merkt de Raad nog op dat, aangezien een meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara dan ook de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiieten, waarbij ISKP de belangrijkste actor van vervolging is.

Wat betreft de operationele capaciteit van ISKP, blijkt uit de "Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation" van de EUAA van augustus 2022 dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan omvat, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid

in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende 'high profile' aanvallen uit, waaronder de aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid.

Uit hetzelfde rapport blijkt dat lidstaten van de VN in mei 2022 de getalsterkte van ISKP schatten tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangenen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Verzoeker is afkomstig uit Siakol Payin in het district Dushi van de provincie Baghlan in het noorden van Afghanistan. In de provincie Baghlan maken Hazara ongeveer 15 % van de bevolking uit (p. 94). Volgens ACLED (p. 95) vonden er van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 172 veiligheidsincidenten plaats in Baghlan, 116 werden gecodeerd als gevechten, 51 als geweld tegen burgers en 5 als explosies/geweld vanop afstand. De gevechten vonden plaats tussen verzetsgroepen zoals NRF en andere anti-taliban groepen en de taliban.

Er werden volgens ACLED 372 doden opgetekend in de provincie Baghlan. Baghlan kende volgens ACLED en APW een stijging van geweld tegen burgers in de eerste maanden van 2022. Dit viel samen met een stijging in aanvaringen tussen de taliban en anti-talibangroeperingen.

Uit de COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 8 september 2022 die de verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft voorgelegd en die kan worden beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, blijkt dat er in de provincie Baghlan 186 veiligheidsincidenten zijn gecodeerd. Er zijn 12 incidenten met geoprecisiecode 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is en die worden ingevoerd onder de hoofdplaats van de provincie), waarvan 9 gecodeerd onder het district Puli Khurmi, 1 onder het district Andarab, 1 onder het district Khost Wa Firing en 1 onder het district Burka. Zeven van de twaalf incidenten werden als gevechten gecodeerd, de vijf overige als geweld tegen burgers. Inzake dit laatste gaat het om een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend omdat ze geen hijab droeg in de omgeving van de bazaar en incidenten gericht tegen personen met een bepaald profiel (voormalig medewerker van de Afghaanse ambassade in Tadjikistan, voormalig commandant van een regeringsgezinde militie, een Afghaans-Iraans politiek activist, de bewaker van de voormalige gouverneur van het district Burka).

2.3.4.4.4. Verzoeker is verder een jongeman die Afghanistan heeft verlaten in maart-april 2019. Zijn geboortedatum werd bijgesteld naar het jaar 2001, zodat hij op dat ogenblik 17 of 18 jaar oud was. Hij reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland, waar hij aankwam in 2020 en een asielprocedure doorliep. In december 2020 diende hij in België een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker heeft dus op jonge leeftijd Afghanistan verlaten. Nu hij geen ouders meer heeft (gehoorverslag CGVS, p. 3) blijkt volgens zijn verklaringen zijn netwerk aldaar beperkt te zijn en enkel te bestaan uit een oom die hem heeft geholpen om Afghanistan te verlaten en ook een tante met wie hij nog regelmatig contact heeft (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4).

Verzoeker verblijft sinds 2020 in Europa. Hij neemt heden actief deel aan de Belgische samenleving, zoals blijkt uit zijn werk in een vleesverwerkend bedrijf waar ook varkensvlees wordt verwerkt. Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban en ISKP is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt, zeker gelet op zijn etnie. De Raad herinnert eraan dat de Hazara in Afghanistan reeds worden gezien als verwesterd, minstens het westen meer genegen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

De Raad besluit dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige precare situatie van de Hazara en de sjiitische moslims in Afghanistan, in casu voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te nemen. Gelet op zijn Hazara-origine en geloofsstrekking als ismailiet alsook

een vermeende verwestering kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.MAES,
mevr. A. DE SMET,
dhr. S. VAN CAMP,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES